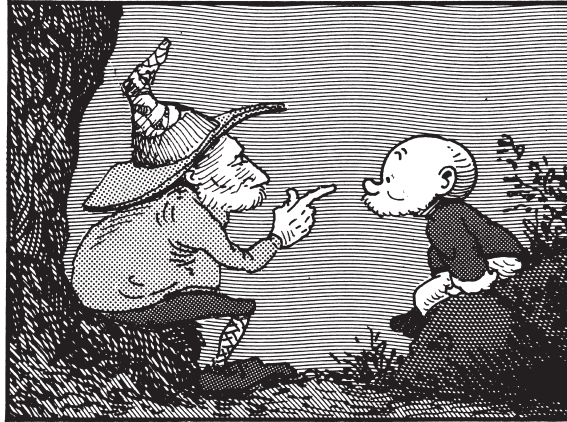

Et wae achtemejys let in un bytsje oankroeperig wear. 'Einlik niks werrig om te kuijerjen,' moppere Paulus yn syn beadsje. 'Ik ha trouwens hoenger. Ik sol mar ris op huus oan.'

Hi woaë 'm krek omdraaie doe hi ynienen wot miende te hearen. Soms ha kabouters wol ris lost fon un foarlaad. Don miene se somar wot te hearen sonder dot se noe dalik seze konne wót se heare.

Paulus blouw un schôfke stean te lústerjen. De foarlaad blouw, mar folle mear wist hi nog net. 'Ik gean der even bi sitten,' sei hi, 'meschien wodt't don dude- liker. De eagen ticht wol ik nog wol ris helpe.'

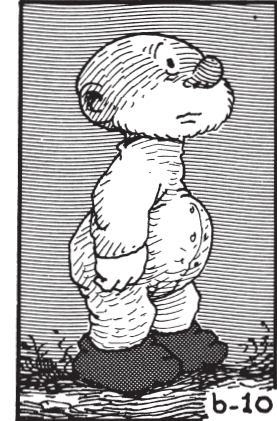
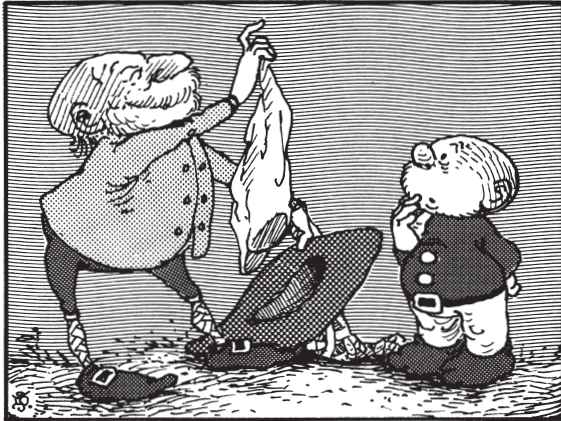
De twae kabouters wannen ferheven dot se mekonder wer sagen.

Et fústjen dorre wol un pear minuten in Paulus sei: 'Ik wist sekuur dot der ien oankoom mar ik hie net trog dot et ome Hinke wae.'

'Wi sjogge mekorm eak net sò faak,' foon ome Hinke. 'Mar ik hoef di niks út te lizzen: ik bin gyn boskabouter asto, mar un dúnkabouter en ik wengje noe ien kear un ein fòrt.'

'Ik wit't,' sei Paulus, 'in ik bin bli dot ome Hinke komd is.'

'Et is mar for even,' sei ome Hinke. 'En gynien hoeft te witten dat ik hir bin.'

'Wot is et?' frêge Paulus bannend nysgirrig.

'Un kedootse,' sei ome Hinke wer, in hi halle jechtblaauw kleangoed út syn hoed, 'do kanst't oandwean.'

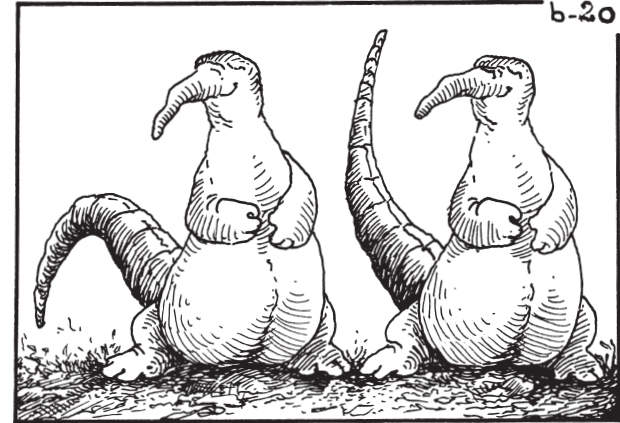
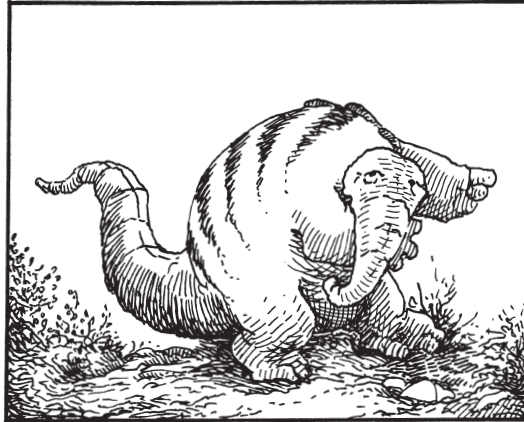
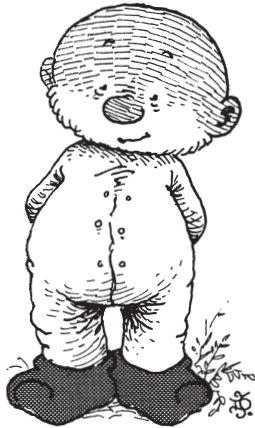
'Et liket wol un ynstroeperke,' sei Paulus fewonderd.

'Dat is et eak,' sei ome Hinke. 'Stroep er mar yn.'

'Mar don mot ik mi east útklaaie,' sei Paulus huverig.

'Nou, wat sou dat?' miende ome Hinke. 'Nou foaruit mei de geit, dog net sò schiterig. Ik kykje wol even un oare kant út.'

In dot die ome Hinke in doe die Paulus, beholve syn schoen, ol syn klean út in et ynstroeperke oan. Et wae for 'm makket.

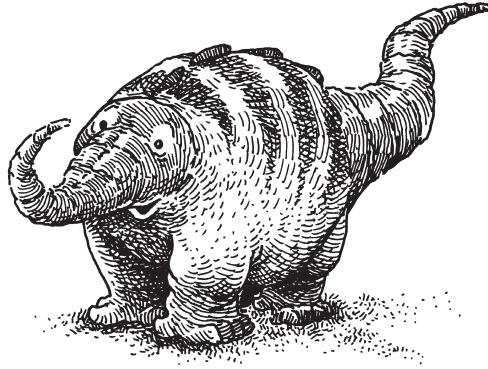
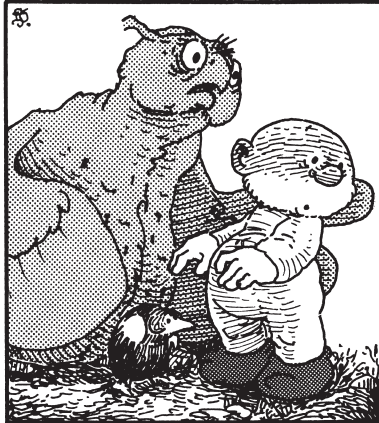
Neidot hi noe ik wot bekomd wae fon de schrik joog Paulus un jippe sucht. Hi saag ik fleurig in sei: 'Ik bin bli dot olles noe formekorm is. Ik sol myn bêst dwaan om noait mear te twifeljen oan et bestean fon un dromosaurus.'

'Fon ien?' gnyske de dromosaurus, 'sees mar rêstig fon twae.'

'Ho bedoelst?' frêge Paulus benaauwd.

'Wot soaë ik noe bedoele?' rôgt de dromosaurus bli. 'Knipperje mar ris even mei dyn eagen.'

Paulus knippere in doe stinen der ynienen twae dromosaurussen. De ien wae de oar út'e bek snein in se knikten adig nei Paulus.

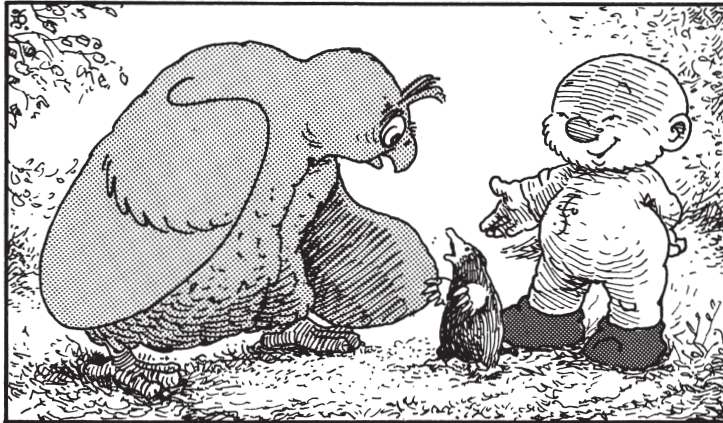

Mol wae nog net útraasd. 'Ik zal ze leren hun slurven in mijn mo-ho-ho-hooie gangen te boren!' rôgt hi. 'Zijn er soms nog meer van die dro-ho-ho-homo-saurusbeesten?'

'D'r is er seker...' liet Oehoebroeroe him ontfolle, 'min of mear... hm... nòg ientsje.' Op dot eagenblik hearden se benaauwd piipjen.

'Waarachtig,' schreauwde Mol, 'daar staat nummer twee. Hee, nummer twee, wacht op me! Waag het niet je te verstoppen! Hier kom ik aan...'

Mar *roeftem*, ik deuze dromosaurus fedwine yn lucht, krek fo'dot de dolle Mol him gripe koeë.

Mol wae min te sprekken oer et dwaan in litten fon de dromosaurussen.

'Vind je dat nou eerlijk?' rôgt hi nidig. 'Ik niet hoor. Ik daag ze uit tot een eerlijk bo-ho-hokspartijtje en in plaats van zich te verde-he-hedigen zijn ze niet te zie-hie-hie-hie...'

'Nyt te sien,' joog Oehoehoeroe to, wont Mol krigge fon klarebare opwining sowot de hik. 'Ik bin et heendal butengewoan met di iens, Mol.'

'En ik doe niet meer mee,' beslute Mol. 'Ik heb er genoeg van. Ze spelen vals. Vooruit, *graaaaaaaven* maar weer!' Hirnei schaat Mol de groon yn.

Doe Oehoeboeroe fottlein wae, stapte Paulus de kònt út fon syn boom. Hi saag der noe heel wot minder fleurig út in moppere: 'Di úl tinkt er mar makkelik oer. Ik foon et bêst gesellig mei di dromosaurussen in wot myn ynstroeperke oangeet, di kon ik net iens úttrekke, wont ik ha niks om oan te dwaan. Wot soaë ome Hinke toch mei myn klean útfretten ha? Ik woaë dot hi wer ris op'e lappen koom.'

Hi hie dot pos seid of hi hearde yn'e fitte un stem di 'Paulus, oehoi!' rôgt. In doe de boskabouter flug omsaag, stie der ome Hinke!

Paulus saag syn ome mei oandacht oan.

'Ho wit ome Hinke noe fon dromosaurussen?' frêge hi beknikt.

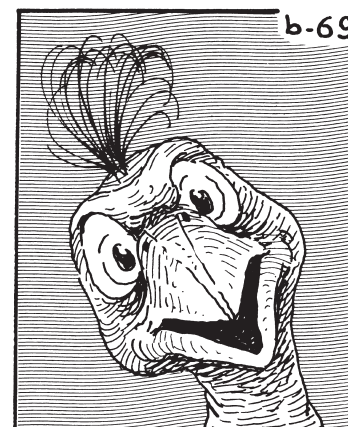
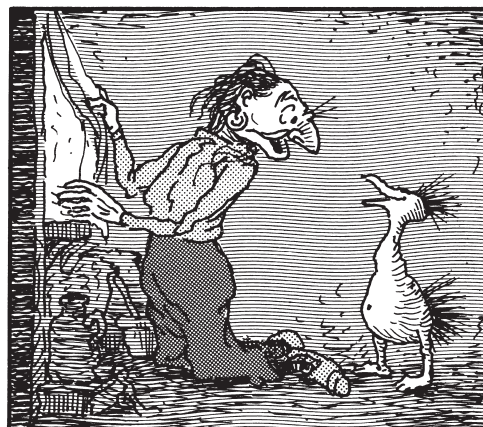
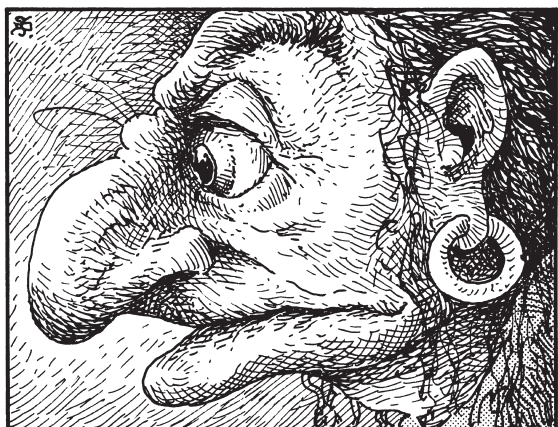
Ome Hinke lache geheimsinnig.

'Och,' sei 'i doe, 'ik wist toch eak fan dat ynstroeperke, wirom sou ik dan net fan di dromosaurussen oofwitte?'

Paulus moas der even oer neitinke, mar doe schaat 'm wot yn't sin.

'Ha dot ynstroeperke in di dromosaurussen soms wot mei mekonder te maitsjen?' grondeare hi.

'Dat soust wol sò stelle kanne,' lache ome Hinke. 'Litte wi sizze dat er sonder ynstroeperke eak gyn dromosaurussen wen hien. Is dat dudelik genoeg?'

'Och-hee, och-hee,' stammere Eukalipta mei un earemhettige stem, 'se gean net mear fot. Ooooo, myn jiwwe Krakroske, wot mot dyn eareme baas noe toch beginne?'

Krakros glimme breedút in sei sonder un spoar fon meilien: 'As ik di wae, soaë ik mar nei buten gean. Don is't et gaauwst dien hè.'

'Ongelokkige luzebos fon un sophoen doste biste,' gromme Eukalipta, 'do hast moai praatsjen. Se gobberje net op di, se gobberje op mi!'

'Dot hie 'k ollang trog,' gnyske Krakros. 'In ik mot seze dot ik mi nog noait so feilig field ha.'

Et ynstroeperke

Deze CD
maakt onderdeel
uit van het
gelijknamige
boek

© 2018 ERVEN
JEAN DULIEU

